

Dövstumma och motorcyklar.

Bilden här nedan är ett minne från Mälardalens dövstumförenings sommarting i Strängnäs på C. A. Carlssons i Åsby ägor midsommardagen 1927, då några dövstumma ankommo dit åkande på sina motorcyklar, trots att de saknade körkort. Då de emellertid lågo i underhandling med myndigheterna om rätt till körkort och voro säkra på att dessa skulle förstå och tillmötesgå deras krav, fortsatte de gladeligen att köra. Men då de sedan insågo, att deras förhoppningar skulle bli grusade, måste de med sorg i hjärtat

Dövstumma motorcyklister.

Från vänster: C. Lindholm, Gösta Renner, Stockholm, Valfrid Karlsson, Hedemora, och Herbert Karlsson, Avesta.

lämna sina kära fordon i sticket. Såsom motorcyklister voro de dövstumma dock mycket skickliga, och tidningarna kunde förtälja om dövstumma som pristagare vid motorcykeltävlingar.

För att söka utverka körkort åt sig stiftade några företagsamma dövstumma den 12 juni 1928 en förening. De dövas motorcykelklubb, vilken i början fick god tillslutning, men som intresset att för klubbens ändamål göra uppoffringar snart slappnade, kunde den ej fullfölja sitt syftemål, utan blev den alltför snart upplöst, varefter klubbens kontanta medel överlämnats till Idrottsklubben Hephata i Stockholm.

Under de senaste två åren har det varit fullständigt tyst i tidningspressen kring frågan om vad som åtgjorts eller om vad som bör göras för utverkande av tillstånd för dövstumma att föra motorcykel. Då frågan fortfarande är lika brännande bland de dövstumma och berör alla dövstumma lika är det att hoppas, att Svenska dövstumbundet i denna sak skall kunna vara de dövstumma till hjälp, då den nu, enligt styrelsens beslut, skall göra framställning i saken och ingå med en petition till k. m:t, ty att de dövstumma för all framtid skola vara berövade rätten att använda det så bekväma fortskaffningsmedlet som motorcykeln, är ägnat att egga till alla ansträngningar.

I nya motorfordonsförordningen av den 20 juni 1930, som trädde i kraft den 1 januari 1931, meddelas för den som önskar erhålla körkort, att han skall undergå förarprov hos besiktningsman i det tjänstgöringsdistrikt, inom vilket han är mantalsskriven, eller i det distrikt, inom vilket han erhållit sin utbildning för körning. Vidare att vid anmälan till förarprov skall sökande förete: 1) åldersbevis, utvisande att han fyllt 18 år; 2) intyg av läkare, enligt ett i k. kungörelse den 3 oktober 1930 fastställt formulär, att sökanden icke lider av sådant lyte, sådan sjukdom eller sådan nedsättning av *syn eller hörselförmågan*, som väsentligen minskar hans förmåga att föra automobil; skollande det anses föreligga erforderlig grad av synskärpa, därest denna, efter korrektion av möjligen förefintliga refraktionsfel, uppgår till minst 0,7 å det ena ögat och minst 0,3 å det andra, samt erforderlig grad av *hörselförmåga*, därest åtminstone av det ena örat medelstark viskning väl uppfattas på 4 meters avstånd.

Med avseende å företagande av övningskörning å motorcykel, prövning för erhållande av rätt att föra sådant fordon samt utfärdande av körkort gälla stadgandena i dessa avseenden rörande förare av automobil, dock att elev, som fyllt 16 år, må företaga övningskörning, undergå prövning och erhålla körkort samt att provningen må kunna avse allenast utrönande av hans förtrogethet med motorcykelns verkningssätt och manövrering samt kännedom om gällande trafikföreskrifter.

Som framgår av ovanstående föreskrifter är god hörsel ett villkor för erhållande av körkort, och någon åtskillnad på motorcyklar av lättviktstyp och tyngre sådana göres icke i den nya förordningen, men flera dövstumma ha, innan förordningen kom hindrande emellan, hunnit visa, att de också kunna köra motorcykel utan att någon olycka hänt, och hoppet om att de ändå till slut skola erhålla samma rätt som en hörande lever.

E. R.

En resa i Nordafrika.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Den 22 juni for jag i sällskap med två tyskar, en italiensk greve och tre dövstumma från Alger med spårvagn längs kusten väster om Alger. Cirka 1 ½ mil fanns ingen strand, utan endast vilda klippor. På bergtopparna lågo många egendomliga hus och vackra villor. Vi gingo in på en badrestaurang med en vacker utsikt över Medelhavet och drucko mycket kaffe samt sodavatten. Där var dans och musik. Vi hälsade på två unga, vackra dövstumma flickor, som infunno sig. De dansade många gånger med de hörande herrarna. Den ena av dessa flickor var en verklig skönhet, endast 19 år, blond, livlig, med ett fint sätt. En av mina Alger-vänner, hr Rodet, som kände henne, talade om, att av grannskapets unga flickor var hon den duktigaste att dansa. Hennes föräldrar bodde i närheten och var ett välbärgat folk. Den unga flickan hade